

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO

**GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT**

Priština, 12. jula 2022 godine
Br.ref.: RK 2023/22

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI108/21

Podnosilac

PPP “Lesna” I.P. i Hashim Deshishku, Rizah Deshishku, Bekim Deshishku i Bashkim Deshishku

**Ocena ustavnosti rešenja Apelacionog suda CA. br. 6119/2019 od
10. februara 2021. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Gresa Caka-Nimani, predsednica
Bajram Ljatifi, zamenik predsednika
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija
Safet Hoxha, sudija
Radomir Laban, sudija
Remzije Istrefi-Peci, sudija i
Nexhmi Rexhepi, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev su podneli PPP “Lesna” I.P., Hashim Deshishku, Rizah Deshishku, Bekim Deshishku i Bashkim Deshishku (u daljem tekstu: podnosioci zahteva), koje po punomoćju zastupaju Korab R. Sejdiu i Burim Azemi iz Advokatskog društva “Sejdiu & Qerkini” D.O.O.

Osporena odluka

2. Podnosioci zahteva osporavaju rešenje [CA. br. 6119/2019] Apelacionog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Apelacioni sud) od 10. februara 2021. godine u vezi sa rešenjem [PPP. br. 1255/19] Opšteg odeljenja Osnovnog suda u Prištini (u daljem tekstu: Osnovni sud) od 9. septembra 2019. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporenih rešenja, koja su, prema navodima podnosilaca zahteva, doneta uz povredu njihovih osnovnih prava i sloboda zagarantovanih članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje) kao i članom 1. Protokola 1 uz Evropsku konvenciju o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLJP). Podnosioci zahteva takođe navode i povredu članova 10. i 17. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: Univerzalna deklaracija).
4. Podnosioci zahteva traže da se uvede privremena mera, kojom bi se obustavilo izvršenje rešenja [CA. br. 6119/2019] Apelacionog suda od 10. februara 2021. godine.
5. Podnosioci zahteva takođe traže da se održi javna rasprava u vezi sa njihovim slučajem.

Pravni osnov

6. Zahtev je zasnovan na stavovima 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, članovima 22. (Procesuiranje podnesaka) i 47. (Individualni zahtevi) Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakona) i pravilu 32. (Podnošenje podnesaka i odgovora) Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Sudom

7. Dana 4. juna 2021. godine, podnosioci su podneli zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
8. Dana 8. jula 2021. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Nexhmija Rexhepija za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Gresa Caka-Nimani (predsedavajuća), Bajram Ljatići i Radomir Laban.
9. Dana 14. jula 2021. godine, Sud je obavestio zastupnika podnosilaca zahteva o registraciji zahteva. Istog dana, Sud je obavestio i Apelacioni sud o registraciji zahteva.
10. Dana 18. novembra 2021. godine, Sud je tražio od Osnovnog suda u Prištini da dostavi Sudu kompletan spis predmeta.
11. Dana 23. novembra 2021. godine, Osnovni sud u Prištini je dopisom obavestio Sud da se spis predmeta nalazi kod privatnog izvršitelja, Irfana Kërçagu, u nadležnosti za dalje postupanje.
12. Dana 26. novembra 2021. godine, podnosioci zahteva su dostavili Sudu "Zahtev za hitno postupanje" u vezi sa razmatranjem njihovog predmeta.
13. Dana 30. novembra 2021. godine, Sud je tražio od privatnog izvršitelja, Irfana Kërçagu, da dostavi Sudu kompletan spis predmeta.

14. Dana 10. decembra 2021. godine, privatni izvršitelj, Irfan Kërçagu, dostavio je Sudu kompletan spis predmeta.
15. Dana 26. maja 2022. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i jednoglasno je preporučilo Sudu neprohvatljivost zahteva.

Pregled činjenica

Pregled činjenica u parničnom postupku koji je povezan sa utvrđivanjem duga

16. Iz spisa predmeta proizilazi da je Proizvodno prometno preduzeće “Lesna” kao individualno preduzeće (u daljem tekstu: Lesna) osnovano 1. juna 2000. godine, sa vlasnicima Hashim Deshishku, Bekim Deshishku, Riza Deshishku i Bashkim Deshishku.
17. Dana 16. februara 2001. godine, PPP “Lesna” i Javno stambeno preduzeće u Prištini (u daljem tekstu: JSP), zaključili su “Ugovor o izgradnji” [br. 429/1] (u daljem tekstu: Ugovor) o izvođenju građevinsko-zanatskih radova na stambeno-poslovnom objektu “Kroi i Bardhë” u naselju Dardanija, u kojem kao investitor nastupa JSP, dok sa druge strane, kao izvođač radova nastupa “Lesna”. Između ostalog, u članu 3. Ugovora je predviđeno da se radi po mernim jedinicama prema pozicijama opisanim u projektu koje proveravaju nadzorni organi koje imenuje investitor, odnosno JSP.
18. Dana 11. avgusta 2003. godine, formirana je Zajednička komisija gore navedenih ugovornih strana za izradu završnog računa, koja je odlukom [02-1754-1] došla do zaključka da kvalitet radova i materijal koji je koristila “Lesna” ne odgovara kvalitetu koji je predviđen projektom.
19. Iz uverenja o registraciji biznisa „Lesna“, koje se nalazi u spisima predmeta i istovremeno je dostupno i na elektronskoj stranici ARBK-a, vidi se da je „Lesna“ bila registrovana kao individualni biznis sa vlasnicima Hashim Deshishku, Rizah Deshishku, Bekim Deshishku i Bashkim Deshishku.
20. Niti iz spisa predmeta ni iz nekon kasnijeg podneska ne može se ustanoviti sa je ova registracija individualnog biznisa sa četiri vlasnika bila osporena od strane podnosilaca zahteva niti da je tražena izmena pravnog statusa individualnog biznisa.
21. Dalje, proizilazi da je dana 13. avgusta 2003. godine, „Lesna“ ugašena kao privredni subjekt.
22. Dana 17. februara 2004. godine, prema Izveštaju o situacijama JSP-a, proizilazi da je JSP izvršio uplate u vrednosti od 3.152.718,95 evra (tri miliona i sto predeset dve hiljade i sedam stotina i osamnaest evra i devedeset i pet centi) u korist “Lesne”. S druge strane, iz završnog računa proizilazi da je vrednost radova koje je izvela “Lesna” iznosila 2.915.384,95 evra (dva miliona i devet stotina i petnaest hiljada i tri stotine i trisedest četiri hiljada evra i devedeset i pet centi).
23. Dana 7. juna 2004. godine, JSP je podneo Okružnom privrednom sudu u Prištini (u daljem tekstu: Privredni sud) tužbu protiv “Lesne” kojom je tražio povraćaj sredstava u vrednosti od 318.315,63 evra (tri stotine i osamnaest hiljada i tri stotine i petnaest evra i šesdeset i tri centa), tvrdeći da je vrednost uplata prema privremenim situacija premašila vrednost plaćanja, na osnovu završnog računa, i obračunavajući i zakonsku kamatu od dana podnošenja te tužbe pa do konačne isplate.
24. S druge strane, “Lesna”, koju je zastupala K.K., njihova pravna zastupnica, je podnela protivtužbu upućenom Privrednom sudu gde je tražila da joj JSP, na ime dodatnih radova, isplati dug u vrednosti od 499.100,82 evra (četiri stotine i devedeset i devet hiljada i sto evra i osamdeset i dva centa).

25. Dana 8. aprila 2008. godine, Privredni sud je presudom [IV/C. br. 96/2007] odlučio sledeće: I. Usvojio je tužbu JSP-a, na taj način što je obavezao "Lesnu" da vrati JSP-u iznos u vrednosti od 318.315,63 evra (tri stotine i osamanest hiljada i tri stotine i petnaest evra i šesdeset i tri centa), kao i iznos od 49.813,79 evra (četrdeset i devet hiljada i osam stotina i trinaest evra i sedamdeset i devet centi), na ime poreza na dodatu vrednost, odnosno ukupan iznos u vrednosti od 368.129,53 evra (tri stotine i šesdeset i osam hiljada i sto i dvadeset devet evra i pedeset i tri centa) sa pripadajućom kamatom u visini od 3%, i obavezao "Lesnu" da plati sve sudske troškove; II. Odbio kao neosnovan tužbeni zahtev "Lesne" da se obaveže JSP da joj isplati iznos u vrednosti od 499.100,92 evra (četiri stotine i devedeset i devet hiljada i sto evra i devedeset i dva centa) na ime dodatnih radova.
26. Neodređenog datuma, "Lesna" je uložila žalbu Apelacionom sudu protiv gore navedene presude Privrednog suda, navodeći bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešno utvrđeno činjenično stanje, sa predlogom da se gore navedena presuda ukine, te da se njihova protivtužba usvoji i predmet vrati na ponovno suđenje.
27. Dana 14. decembra 2015. godine, Apelacioni sud je presudom [Ae. br. 87/2013] odbio, kao neosnovanu, žalbu "Lesne" i potvrdio gore navedenu presudu Privrednog suda. Apelacioni sud je u svojoj presudi, između ostalog, ocenio da je prvostepeni sud pravilno utvrdio činjenično stanje i pravilno primenio odredbe parničnog postupka i materijalno pravo, kao i da je ožalbena presuda dovoljno obrazložena.
28. Neodređenog datuma, "Lesna" je podnela reviziju Vrhovnom sudu protiv gore navedene presude Apelacionog suda, navodeći bitne povrede odredaba parničnog postupka i pogrešno utvrđeno činjenično stanje, sa predlogom da se gore navedena presuda ukine, te da se njihova protivtužba usvoji i predmet vrati na ponovno suđenje.
29. Dana 12. jula 2017. godine, Vrhovni sud je presudom [E. Rev. br. 19/2017] odbio, kao neosnovanu, reviziju koju je podnela "Lesna" i potvrdio gore navedenu presudu Apelacionog suda. Vrhovni sud je u gore navedenoj presudi utvrdio da je drugostepeni sud pravilno utvrdio činjenično stanje i pravilno primenio odredbe parničnog postupka i materijalno pravo. Pored toga, Vrhovni sud je naveo sledeće: *"Izreka presude je razumljiva, nije protivrečna i u potpunosti je u skladu sa obrazloženjem, dok su u obrazloženju dati potpuni i dovoljni razlozi za sve činjenice koje su relevantne i validne za pravilno presuđenje ove pravne stvari, pa se stoga smatra da se navodima u reviziji koji se odnose na bitne povrede odredaba parničnog postupka, nižestepene presude ne mogu dovesti u pitanje"*.

Pregled činjenica u izvršnom postupku

30. Dana 10. marta 2016. godine, JSP je privatnom izvršitelju Vais Law-Priština podneo predlog za izvršenje na osnovu izvršnog naslova, odnosno presude [IV. C. br. 96/2007] Privrednog suda, sa sledećim predlogom: i) da se zaplene bankarski računi "Lesne" i da se novčana sredstva sa poslovnog računa prenesu na poseban bankarski račun Izvršiteljske kancelarije "Vais Law"; ii) da privatni izvršitelj, u slučaju da "Lesna" nema dovoljno sredstava, zapleni, proceni i proda pokretne stvari ili nepokretnu imovinu koja se nalazi u vlasništvu "Lesne", i iii) da se ukoliko je izvršenje protiv "Lesne" nemoguće, s obzirom na to da se radi o individualnom preduzeću i da je na osnovu Zakona o poslovnim društvima, odgovornost vlasnika neodvojiva od odgovornosti individualnog preduzeća, predlog proširi i na ličnu imovinu vlasnika privrednog subjekta.
31. Dana 12. marta 2016. godine, privatni izvršitelj Vais Law je nalogom za izvršenje [P. br. 275/16] dozvolio izvršenje koje je predložio JSP.

32. Dana 29. marta 2016. godine, "Lesna" je podnela prigovor Osnovnom sudu protiv naloga za izvršenje [P. br. 275/16], navodeći da je isti u suprotnosti sa odredbama predviđenim Zakonom br. 04/L-139 o izvršnom postupku (u daljem tekstu: ZIP), odnosno sa članom 71. tačke 1.1 i 1.2, tvrdeći da nalog za izvršenje nema obeležja izvršnosti pošto je izgubio dejstvo iz razloga što je "Lesna", 2003. godine, ugašena kao privredni subjekt. Pored toga, "Lesna" u prigovoru navodi da se bez ikakvog pravnog osnova traži od vlasnika privrednog subjekta da ispune izvršne obaveze zbog toga što isti nisu bili subjekt suđenja u parničnom postupku u kome je utvrđeno dugovanje.
33. Dana 4. aprila 2016. godine, JSP je podneo Osnovnom sudu odgovor na prigovor, smatrajući sve navode dužnika neodrživim.
34. Dana 12. januara 2017. godine, Osnovni sud u Prištini je rešenjem [PPP. br. 297/2016] odbio prigovor "Lesne" kao neosnovan.
35. Osnovni sud je u svom rešenju utvrdio sledeće: *"Presuda Okružnog privrednog suda u Prištini IV. C. br. 96/2007 od 08.04.2007. godine, koja je pravosnažna od 25.02.2016. godine i izvršna od 07.03.2016. godine, kao i presuda Apelacionog suda Ac. br. 87/2013 od 14.12.2015. godine na osnovu koje je privatni izvršitelj sproveo izvršenje, koja izvršna isprava predstavlja pravni osnov za određivanje izvršenja jer ispunjava zakonske uslove iz člana 21, 22, 24. i 27. ZIP-a, da bude izvršna i ujedno podobna za izvršenje"*. Osnovni sud je u gore pomenutoj presudi dalje naveo da "Lesna" nije pružila dokaze u prilog svojim navodima kako je predviđeno odredbama ZIP-a.
36. Dana 26. januara 2017. godine, podnosioci zahteva su tražili da se uvede privremena mera protiv rešenja [PPP. br. 297/2016] Osnovnog suda od 12. januara 2017. godine, navodeći da ovaj poslednji, odlučujući povodom prigovora, nije ocenio navode istaknute u prigovoru, uključujući i navod da u izreci presude [IV. C. br. 96/2007] Privrednog suda od 8. aprila 2007. godine nisu navedena imena vlasnika "Lesne" i, po njihovim rečima, prekoračena je nadležnost za izvršenje.
37. Dana 27. januara 2017. godine, podnosioci zahteva su uložili žalbu Apelacionom sudu protiv gore navedenog rešenja Osnovnog suda, navodeći bitne povrede odredaba izvršnog postupka i dodajući da će se dužniku sprovođenjem izvršenja pričiniti nepopravljiva šteta. Oni su dalje naveli da je nalog za izvršenje [P. br. 174/16] u suprotnosti sa odredbama predviđenim ZIP-om, odnosno članom 71. tačka 1.1 i stavom 71.1.2, tvrdeći da nalog za izvršenje nema obeležja izvršnosti jer je isti izgubio dejstvo s obzirom da je "Lesna", 2003. godine, ugašena kao privredni subjekt i navodeći da Osnovni sud odlučujući povodom prigovora nije uzeo u obzir činjenicu da u izreci presude [IV. C. br. 96/2007] nisu navedena imena vlasnika "Lesne" i da je, po njihovim rečima, prekoračena je nadležnost za izvršenje.
38. Dana 24. februara 2017. godine, Apelacioni sud je rešenjem [CA. br. 489/2017] odbio, kao neosnovanu, žalbu "Lesne" i potvrdio rešenje [PPP. br. 297/2016] Osnovnog suda. Apelacioni sud je smatrao da "Lesna" nije pružila dokaze u prilog svojim navodima, kako je predviđeno članom 61. stav 4. ZIP-a.
39. Iz spisa predmeta proizilazi da je Izvršiteljska kancelarija Vais Law, dana 3. marta 2017. godine, tražila od Vrhovnog suda da izda pravno mišljenje u vezi sa konkretnim slučajem, pri čemu je nakon izlaganja predmeta, tražila od Vrhovnog suda da odgovori na sledeća pitanja: i) da li se prilikom izvršenja presude Privrednog suda, izvršni postupak vodi samo protiv subjekta koji je naveden u presudi s obzirom na to da u konkretnom slučaju JSP nije tražio da se odgovornost proširi i na vlasnike "Lesne".
40. Dana 17. marta 2017. godine, "Lesna" je protiv privatnog izvršitelja Vais Law uložila žalbu Izvršnom organu, Komori privatnih izvršitelja i Ministarstvu pravde, navodeći sledeće:

“Privatni izvršitelj je ne poštujući važeće zakone i preinačivši izreku presude, izvršne isprave, presude IV. C. br. 96/2007, doveo do izdavanja naloga. Usled ovog preinačenja izreke u nalogu za izvršenje, došlo je do gubitka njegovog gramatičkog smisla u subjektivnom smislu stranaka, na taj način što je uvrstio u nalog za izvršenje lica i brojeve privrednih subjekata koji uopšte nisu bili predmet suđenja u toku sudskih postupaka”.

41. Dana 5. marta 2017. godine, Komora privatnih izvršitelja je u svom odgovoru na žalbu navela da *“ne postoji nikakva osnovana sumnja za pokretanje disciplinskog postupka protiv privatnog izvršitelja zbog konkretnog slučaja”.*
42. Neodređenog datuma, podnosioci zahteva su podneli Kancelariji glavnog državnog tužioca predlog za pokretanje zahteva za zaštitu zakonitosti pred Vrhovnim sudom.
43. Dana 27. marta 2017. godine, Kancelarija glavnog državnog tužioca je podnela Vrhovnom sudu zahtev za zaštitu zakonitosti [KMLC. br. 28/2017] protiv rešenja [PPP. br. 297/2016] Osnovnog suda u Prištini i rešenja [CA. br. 489/2017] Apelacionog suda, navodeći povrede odredaba parničnog postupka. Konkretno, u zahtevu za zaštitu zakonitosti je navedeno:
- i) da je “Lesna”, pored prigovora, podnela i zahtev za uvođenje privremene mere obezbeđenja, ali sud još uvek nije odlučio o tom zahtevu i da je prema Kancelariji glavnog tužioca spor još uvek u toku;
 - ii) da se predlog za izvršenje ne podudara sa izvršnim naslovom jer se u presudi koja će se izvršiti uopšte ne pominju vlasnici “Lesne”; i
 - iii) obavestila Vrhovni sud da je Kancelarija glavnog državnog tužioca, dana 7. marta 2017. godine, podnela i zahtev za zaštitu zakonitosti protiv rešenja, xxxxxxxxxxxx, u kojem je navela bitne povrede odredaba parničnog postupka jer *“prvostepeni sud nije uručio tuženom-protivtužiocu P.P.P. “Lesna” svoju presudu [...], već je tu presudu uručio neovlašćenom licu”.*
44. Dana 13. juna 2017. godine, Vrhovni sud Kosova je rešenjem [CML. br. 2/2017], odbio, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti. Vrhovni sud je nadalje u ovom rešenju naveo:

*“Neosnovan je, pa čak i nerazumljiv i protivrečan navod istaknut u zahtevu za zaštitu zakonitosti da su pobijana rešenja zahvaćena bitnim povredama odredaba parničnog postupka iz člana 247.1 tačka a) ZPP-a, jer je povodom tog zahteva odlučeno o zahtevu oko koga je spor u toku, pošto da nijedan od ovih sudova nije odlučio o predlogu dužnika za predloženu meru obezbeđenja. Stoji činjenica da je u ovoj zakonskoj odredbi kao razlog za podnošenje zahteva za zaštitu zakonitosti navedeno i ako je odlučeno o zahtevu oko koga je spor u toku, međutim, ova zakonska odredba se odnosi na pitanje o kome je ranije odlučeno ili je postupak u toku, a sada se odlučuje u drugom sporu po istom pitanju. Vrhovni sud nalazi da se u konkretnom slučaju, pošto nije odlučeno i o predloženoj meri obezbeđenja, ne radi ni o presuđenoj stvari /član 166. ZPP/, niti o litispendenciji /član 262. ZPP/. Litispendenciju bismo imali onda kada bi se tokom parničnog postupka koji počinje kada se tuženom uruči tužba, po istom tužbenom zahtevu pokrenulo novo suđenje između istih stranaka. Naime, da bi se određena stvar smatrala presuđenom, moraju biti ispunjena četiri uslova: identitet stranaka u postupku, identitet tužbenog zahteva, identitet činjeničnog stanja i da je spor pokrenut, sproveden i okončan u parničnom postupku. U konkretnom slučaju nemamo nijedan od ovih pravnih instituta.
[...]*

Odbijeni su kao neosnovani i drugi navodi državnog tužioca da je nalog za dozvolu izvršenja konfuzan jer se u pravosnažnoj presudi čije je izvršenje dozvoljeno pominje samo dužnik Privatno prometno preduzeće “Lesna” Industrijska zona u Kosovu Polju, a ne vlasnici Hashim, Rizah, Bekim i Bashkim Dëshishku, svi iz Prištine, to stoga što je

pominjanje imena vlasnika u rešenju o dozvoli izvršenja irelevantno jer se izvršni naslov odnosi na obavezu dužnika PPP "Lesna" u vezi sa dugom.

Inače, iz izvršnog naslova ne proizilazi da vlasnici moraju da plate ovaj dug. Prema tome, navodi državnog tužioca o ovoj navodnoj protivrečnosti ne utiču na pravilnost, zakonitost i ispravnost rešenja pobijanih zahtevima za zaštitu zakonitosti.

[...]

Vrhovni sud je cenio i druge navode državnog tužioca da su protiv rešenja Osnovnog suda u Prištini IV. C. br. 96/2007 od 11.10.2016. godine i protiv rešenja Apelacionog suda Ac. br. 231/2016 od 14.12.2016. godine, podneti revizija i zahtev za zaštitu zakonitosti, i utvrdio da ova činjenica stoji, ali uvidom u presudu Vrhovnog suda E. Rev. MLC. br. 5/2017 od 22.03.2017. godine, proizilazi da se ova rešenja odnose na vraćanje u predašnje stanje, uredno dostavljanje presude drugostepenog suda kojom je potvrđen izvršni naslov”.

45. Dana 24. avgusta 2017. godine, Izvršiteljska kancelarija Vais Law je nalogom [P. br. 174/16] smatrala da se *“Izvršenje u konkretnom slučaju smatra okončanim jer je postalo nemoguće i ne može se sprovesti”*. Nadalje, u obrazloženju se dodaje da se za privredni subjekt *“Lesna”*, *“ispostavlja da je ugašen i da je rešenjem Vrhovnog suda izvršenje protiv vlasnika privrednog subjekta onemogućeno, pa izvršni organ u skladu sa članom 66.3 odlučuje da okonča izvršni postupak”*.
46. Dana 25. avgusta 2017. godine, JSP se obratio predsednici Komore privatnih izvršitelja i Ministarstvu pravde sa zahtevom da se pokrene disciplinski postupak protiv privatnog izvršitelja Valdrina Beke iz Udruženja izvršitelja Vais Law, zbog nesprovođenja naloga za izvršenje [P. br. 174/16] od 11. marta 2016. godine.
47. Dana 14. novembra 2017. godine, Ministarstvo pravde-Disciplinska komisija za privatne izvršitelje je odlukom [br. 09/2017] odlučila da je privatni izvršitelj Valdrin Beka odgovoran za disciplinski prekršaj iz člana 341. stav 1. tačka 1.1 i člana 367. ZIP-a i kao rezultat toga izrekla mu disciplinsku meru *“Opomena”*.
48. Dana 19. decembra 2017. godine, Izvršiteljska kancelarija Vais Law je u zaključku o ispravci navela da se ispravlja/dopunjuje nalog [P. br. 174/16], kojim se postupak izvršenja smatra okončanim, sa pravnom poukom na osnovu koje je žalba dozvoljena.
49. Dana 26. decembra 2017. godine, JSP je uložio žalbu Osnovnom sudu zbog neregularnosti koje je izvršni organ načinio u postupku izvršenja.
50. Dana 26. aprila 2018. godine, Osnovni sud je rešenjem [PPP. br. 297/16] odlučio sledeće: I. usvojio je žalbu JSP kao osnovanu; II. poništio nalog P. br. 174/16 i odlučio da se predmet vraća Izvršiteljskoj kancelariji Vais Law radi sprovođenja izvršenja po predlogu JSP-a u svojstvu poverioca. U gore navedenom rešenju je, između ostalog, dodato:

“Sud ocenjuje da se u ovoj fazi postupka, u izvršnom postupku, na osnovu člana 48. 1 i 2 Zakona o poslovnim društvima, imovina vlasnika individualnog preduzeća smatra i imovinom individualnog preduzeća koje je dužnička strana. Dakle, u izvršnom postupku nije relevantno da li je vlasnik individualnog preduzeća uvršten kao dužnik u izvršni naslov ili ne jer je imovina jedinstvena i neodvojiva i kao celina podleže izvršenju po pravilima Zakona o izvršnom postupku. U konkretnom slučaju, imovina vlasnika se smatra i imovinom individualnog preduzeća, a imovina individualnog preduzeća se smatra imovinom vlasnika. U konkretnom slučaju, nisu ispunjena tri uslova iz člana 48.3 Zakona o poslovnim društvima, za izuzeće imovine vlasnika individualnog preduzeća, iz razloga što ni izvršni naslov, presuda IV C. br. 96/2007 od 08.04.2007. godine Okružnog privrednog suda, koja je pravosnažna od 25.02.2016. godine i izvršna od 07.03.2016.

godine, kao ni presuda Apelacionog suda Kosova Ae. br. 87/2013 od 14.12.2015. godine, niti predlog poverioca, niti rešenje Vrhovnog suda Kosova CML. br. 2/2017 nisu izuzeli imovinu vlasnika individualnog preduzeća”.

51. Neodređenog datuma, podnosioci zahteva, Hashim Deshishku, Rizah Deshishku, Bekim Deshishku i Bashkim Deshishku, uložili su žalbu Apelacionom sudu protiv rešenja Osnovnog suda, kojom su tražili da se to rešenje ukine i da ostane na snazi nalog [P. br. 174/16], kojim je izvršni postupak okončan. Bekim Deshishku je takođe predložio da se uvede mera obezbeđenja protiv rešenja [PPP. br. 297/2016] Osnovnog suda u Prištini.
52. Dana 17. septembra 2018. godine, Apelacioni sud je rešenjem [Ac. br. 2624/2018] usvojio, kao osnovanu, žalbu podnosilaca zahteva i vratio predmet Osnovnom sudu na ponovno suđenje, ocenjujući da je ovaj pogrešno primenio materijalno pravo i da je usled toga činjenično stanje pogrešno utvrđeno. Apelacioni sud je u nastavku odbio, kao neosnovan, predlog Bekima Deshishkua za određivanje mere obezbeđenja protiv rešenja [PPP. br. 297/2016] Osnovnog suda.
53. Neodređenog datuma, Izvršiteljska kancelarija Vais Law je na osnovu tri izdata zaključka obavezala Katastarsku kancelariju u Prištini, Katastarsku kancelariju u Uroševcu i Katastarsku kancelariju u Podujevu da izbrišu podatke o izvršenju u javnim knjigama na nekoliko nepokretnosti koje se vode na ime Hashima Deshishkua, Rizaha Deshishkua, Bekima Deshishkua i Bashkima Deshishkua, kojima je traženo da se izvršenje sprovede prodajom ovih nepokretnosti upisanih na njihovo ime. U obrazloženju ovih zaključaka se između ostalog pominje i rešenje [Ac. br. 2624/2018] Apelacionog suda, kojim su usvojene, kao osnovane, žalbe Hashima Deshishkua, Rizaha Deshishkua, Bekima Deshishkua i Bashkima Deshishkua i predmet vraćen na ponovno suđenje.
54. Dana 16. februara 2018. godine, Izvršiteljska kancelarija Vais Law se obratila Osnovnom sudu sa zahtevom da se izuzme iz postupka izvršenja u predmetu [PPR. 174/2016], navodeći sledeće: *“uvidevši tendenciju i konstantno nepoverenje poverioca u odnosu na rad izvršnog organa jer je naša kancelarija navodno učinila proceduralne povrede u ovom predmetu, smatramo neophodnim da se na osnovu 67. tačka (g) ZPP-a, izuzmemo iz ovog izvršnog predmeta”.*
55. Dana 8. januara 2019. godine, Osnovni sud je rešenjem [PPP. br. 1256/18] usvojio zahtev Izvršiteljske kancelarije Vais Law za izuzeće iz ovog predmeta i odlučio da se u vezi sa ovim predmetom imenuje drugi privatni izvršitelj.

Prvi postupak ponovljenog suđenja pred Osnovnim sudom

56. Dana 8. februara 2019. godine, Osnovni sud u Prištini je postupajući u ponovljenom suđenju, rešenjem [PPP. br. 1256/18] usvojio, kao osnovanu, žalbu JSP-a, za otklanjanje neregularnosti koje je izvršni organ načinio u postupku izvršenja i poništio nalog [P. br. 174/16], te vratio predmet privatnom izvršitelju na izvršenje po predlogu JSP-a u svojstvu poverioca.
57. Dana 25. februara 2019. godine, podnosioci zahteva su podneli Osnovnom sudu predlog za uvođenje privremene mere protiv rešenja [PPP. br. 1256/18] Osnovnog suda od 8. februara 2019. godine.
58. Neodređenog datuma, Hashim Deshishku, Rizah Deshishku, Bashkim Deshishku i Bekim Deshishku uložili su žalbu Apelacionom sudu protiv gore navedenog rešenja Osnovnog suda, navodeći da je činjenično stanje pogrešno utvrđeno i tražeći da se ovaj predmet smatra okončanim na osnovu naloga [P. br. 174/16] ili vrati Osnovnom sudu na ponovno razmatranje.

59. Dana 8. aprila 2019. godine, Osnovni sud je rešenjem [PPP. br. 1256/18] odbio, kao neosnovan, zahtev podnosioca zahteva za uvođenje privremene mere protiv rešenja [PPP. br. 1256/18] Osnovnog suda od 8. februara 2019. godine.
60. Dana 29. aprila 2019. godine, Apelacioni sud je rešenjem [A.C. br. 1474/19] usvojio, kao osnovanu, žalbu podnosioca zahteva i vratio predmet Osnovnom sudu na ponovno suđenje, ocenivši da je poslednje pogrešno primenio materijalno pravo i da je kao rezultat toga činjenično stanje pogrešno utvrđeno.

Drugi postupak ponovljenog suđenja koji se na izričit način osporava pred Sudom

61. Dana 9. septembra 2019. godine, Osnovni sud je postupajući u ponovljenom suđenju, rešenjem [PPP. br. 1255/19] usvojio, kao osnovanu, žalbu JSP-a, za otklanjanje neregularnosti koje je izvršni organ načinio u izvršnom postupku i poništio nalog [P. br. 174/16], te vratio predmet privatnom izvršitelju na izvršenje po predlogu JSP-a u svojstvu poverioca.
62. Neodređenog datuma, Hashim Deshishku, Rizah Deshishku, Bashkim Deshishku i Bekim Deshishku su uložili Apelacionom sudu žalbu protiv gore navedenog rešenja Osnovnog suda, navodeći pogrešno utvrđeno činjenično stanje i tražeći da se ovaj predmet smatra okončanim na osnovu naloga [P. br. 174/16] ili vrati Osnovnom sudu na ponovno razmatranje.
63. Dana 10. februara 2021. godine, Apelacioni sud je rešenjem [CA. br. 6119/2019] odbio, kao neosnovane, žalbe koje su uložili Hashim Deshishku, Rizah Deshishku, Bashkim Deshishku i Bekim Deshishku i potvrdio rešenje [PPP. br. 1255/19] Osnovnog suda u Prištini od 9. septembra 2019. godine.
64. Na kraju, Sud podseća na obrazloženje gore navedenog rešenja, u kojem se, između ostalog, dodaje:

“Apelacioni sud utvrđuje da je odredbom člana 5. stavovi 1. i 2. Uredbe UNMIK-a 2001/6, na koje se poziva žalilac, predviđena odgovornost vlasnika privatnog preduzeća, predviđeno, citiramo: "U svakom sudskom postupku, procesu arbitraže, stečajnom postupku, ili u izvršnom postupku nakon presude, nijedan sud niti organ arbitraže nema pravo da pokuša da razdvoji imovinu vlasnika privatnog poslovnog preduzeća koju vlasnik koristi u poslovne svrhe od imovine koju koristi za lične i porodične potrebe ili za potrebe domaćinstva, osim u slučaju da je tako predviđeno sporazumom koji je osnov potraživanja, da se nosilac takvog potraživanja saglasi sa tim, ili da zakon o izvršavanju presuda ili o stečaju propisuje izuzimanje takve imovine.

Dalje, odredbom člana 48. st. 1. Zakona o poslovnim društvima br. 06/L-016, koji je stupio na snagu 24.05.2018. godine i na koji se poziva žalilac, predviđena je neograničena odgovornost vlasnika individualnog preduzeća [...]. U žalbi je navedeno da, citiramo: "Individualno preduzeće ne može imati više od jednog vlasnika" pozivajući se na Zakon br. 06/L-016 o poslovnim društvima, međutim, prema stavu Apelacionog suda, nije tumačen pomenuti zakon, iz razloga što je uvidom u isti i to u član 48. st. 1, utvrđeno, citiramo: "Jedna osoba može imati samo jedno individualno preduzeće.

Prema tome, odredbom člana 48. Zakona o poslovnim društvima br. 02/L-123, koji je stupio na snagu 01.10.2008. godine, takođe je predviđena neograničena odgovornost.

[...]"

65. Dana 6. aprila 2021. godine, podnosioci zahteva su podneli Kancelariji glavnog državnog tužioca predlog za pokretanje zahteva za zaštitu zakonitosti protiv rešenja [CA. br. 6119/2019] Apelacionog suda od 10. februara 2021. godine i rešenja [PPP. br. 1255/19] Osnovnog suda u Prištini od 9. septembra 2019. godine.

66. Dana 15. aprila 2021. godine, Kancelarija glavnog državnog tužioca je obaveštenjem [KMLC. br. 31/2021] odbila predlog podnosioca za pokretanje zahteva za zaštitu zakonitosti, smatrajući da navodi podnosioca zahteva nisu dovoljni da se pokrene zahtev za zaštitu zakonitosti.
67. Dana 29. juna 2021. godine, privatni izvršitelj, Irfan I. Kërçagu, je zaključkom [br. 785/21] prihvatio izvršni predmet [P. br. 174/16] dostavljen od strane Osnovnog suda u Prištini i saopštio da će izvršni postupak u ovom predmetu od sada pa nadalje voditi privatni izvršitelj Irfan I. Kërçagu.
68. Dana 19. jula 2021. godine, privatni izvršitelj Irfan I. Kërçagu je zaključkom [P. br. 523/21] imenovao SH.B. za finansijskog veštaka u ovom predmetu u vezi sa obračunom godišnje kamate u visini od 3 % počev od 7. juna 2004. godine pa do konačne isplate duga.
69. Dana 21. jula 2021. godine, finansijski veštak Sh.B. je dostavio finansijsku ekspertizu privatnom izvršitelju, Irfanu I. Kërçagu.
70. Dana 21. jula 2021. godine, privatni izvršitelj, Irfan I. Kërçagu je naložima za izvršenje broj [P. br. 523/2021] naložio da sve banke koje su licencirane od strane Centralne banke Kosova blokiraju bankarske račune Hashima Deshishkua, Rizaha Deshishkua, Bekima Deshishkua i Bashkima Deshishkua.

Navodi podnosioca zahteva

71. Podnosioci zahteva navode da su osporena rešenja, odnosno rešenje [CA. br. 6119/2019] Apelacionog suda od 10. februara 2021. godine u vezi sa rešenjem [PPP. br. 1255/19] Osnovnog suda od 9. septembra 2019. godine, doneta uz povredu njihovih osnovnih prava i sloboda zagarantovanih članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i članom 46. [Zaštita imovine] Ustava u vezi sa članom 6. (Pravo na pravično suđenje), kao i članom 1. (Zaštita imovine) Protokola br. 1 uz EKLJP. Podnosioci zahteva takođe navode i povredu članova 10. i 17. Univerzalne deklaracije.
72. Podnosioci zahteva, u suštini, osporavaju gore navedena rešenja navodeći povrede člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, tvrdeći da su povređene dve komponente člana 31. Ustava, odnosno da u njihovom predmetu postoji (i) pogrešna primena zakonskih odredbi; i (ii) povreda načela jednakosti oružja i načela kontradiktornosti.
73. Podnosioci zahteva najpre navode da je "Lesna" od 2003. godine ugašena kao privredni subjekt i da su, prema njihovim rečima, parnični i izvršni postupak sprovedeni protiv preduzeća koje nije bilo postojeće. Pored toga, podnosioci zahteva dodaju da individualno preduzeće, kao što je bila "Lesna", ne može imati više od jednog vlasnika i da za dugovanja ne mogu biti odgovorna lica koja nikada nisu bila vlasnici ugašenog subjekta.

Povodom navoda o pogrešnoj primeni zakonskih odredbi

74. Podnosioci zahteva navode da je Apelacioni sud osporenim odlukom pogrešno primenio član 5. stavovi 1. i 2. Uredbe UNMIK-a 2001/6 o poslovnim organizacijama, a da je kao rezultat toga povređen i član 46. Ustava.
75. Dalje, podnosioci zahteva naglašavaju da je Apelacioni sud ovu zakonsku odredbu morao tumačiti u kontekstu člana 5.1, koji, kako navode, između ostalog, utvrđuje da samo fizičko lice može biti vlasnik individualnog preduzeća, a ne fizička lica, kao u konkretnom slučaju.
76. U vezi sa ovim podnosioci zahteva naglašavaju da: „*Navedeni Pravilnik nagla,ava da samo fizičko lice može da bude vlasnik individualnog biznisa a ne fizička lica, dakle većina. Ovo*

tumačenje se oslanja i na član 8.1 Uredbe 2001/6 [...] Dakle, glavni element koji odvaja Individualni biznis i Kolektivno društvo je taj što se Individualni biznis može utemeljiti od strane samo jednog fizičkog lica što pokazuje i samo njegovo ime, za razliku od Kolektivnog društva koje se može osnovati od strane dva ili više lica“. Na osnovu podnosilaca zahteva, gore navedena razlika ima veliku važnost jer je, po njihovim navodima, „Lesna“ bila individualni biznis, a sa druge strane, kao dužnici se javljau više osoba, što je, po njihovim navodima, u suprotnosti sa stavom 1 člana 5 UNMIK Uredbe 2001/6.

77. Podnosioci zahteva dalje dodaju sledeće: *“Apelacioni sud je utvrdio da je individualno preduzeće PPP “Lesna” ugašeno. Ni Uredba UNMIK-a, niti Zakon o poslovnim društvima, nijednom jedinom odredbom ne govore o dugovima “individualnog preduzeća” nakon njegovog gašenja. Tumačenje zakonskih odredbi ne sme prekoračiti dimenzije onoga što je predviđeno zakonom”*.
78. Podnosioci zahteva takođe navode da je Apelacioni sud pogrešno primenio članove 53. i 54. Zakona o preduzećima, jer, kako navode, nijedan od elemenata ove odredbe nije ispunjen u konkretnom slučaju i da je površ svega primena ove odredbe isključena jer je, po njihovim rečima: *“na osnovu člana 41. Uredbe UNMIK-a 2001/6 predviđeno da “Ova Uredba ima prvenstvo u odnosu na bilo koju odredbu važećeg zakona koja nije saglasna sa njom”*.”
79. Podnosioci zahteva, na kraju, dodaju sledeće: *“Vrhovni sud je u vezi sa ovom pravnom stvari u svom rešenju CML. 2/2017 zauzeo pravni stav da se o “pitanju dužnika u svojstvu fizičkih lica ne može ni diskutovati jer se izvršni naslov odnosi samo na PPP “Lesna”*.” Podnosioci zahteva navode da je Apelacioni sud postupio u suprotnosti sa pravnim stavom Vrhovnog suda.

Povodom navoda o povredi načela jednakosti oružja i načela kontradiktornosti

80. Što se tiče navoda podnosilaca zahteva o povredi načela jednakosti oružja i načela kontradiktornosti, isti prvo ističu činjenicu da su u parničnom postupku koji je sproveden u ovom predmetu, u kojem je utvrđen dug, parnične stranke bili JSP i “Lesna”, dok Hashim Deshishku, Rizah Deshishku, Bekim Deshishku i Bashkim Deshishku nisu učestvovali u sudskom postupku i iz tog razloga *“nisu imali mogućnost da dostave svoje odgovore, dokaze i argumente kako bi zaštitili svoje interese”*.
81. U prilog ovom navodu, podnosioci zahteva se pozivaju na nekoliko slučajeva Suda, odnosno na slučajeve: KI200/13, podnositeljka zahteva *Belkize Kallaq*; KI108/10, podnosilac zahteva *Fadil Selmanaj*; i KI209/19, podnosilac zahteva *Memli Krasniqi*.
82. Pozivajući se na gore navedene slučajeve Suda, podnosioci zahteva navode da se *“Strankama u postupku, pored toga što moraju biti evidentirane kao stranke u podnescima koji se dostavljaju Sudu, mora nužno pružiti mogućnost da dostave svoje odgovore, argumente i dokaze”*. Podnosioci zahteva navode da im nije data mogućnost da budu stranke i predoče svoje argumente tokom parničnog postupka.

Povodom navoda o povredi člana 46. [Zaštita imovine] Ustava

83. U vezi sa ovim navodom, podnosioci zahteva naglašavaju: *“U izvršnom postupku je gospodi Hashimu, Rizahu, Bekimu i Bashkimu Deshishku, arbitrarno ugrožena imovina, prvo od strane privatnog izvršitelja, a potom i od strane redovnih sudova naše zemlje, koji su, iako su bili svesni da podnosioci nisu bili evidentirani u izvršnoj ispravi, dozvolili izvršenje i na delovima njihove privatne imovine, određivši ih kao dužnike”*.
84. U prilog ovom navodu podnosioci zahteva su se pozvali na nekoliko slučajeva Suda, i to: KI76/10, KI82/10, KI83/10, KI102/10, KI111/10, KI122/10, KI127/10, KI11/11, KI15/11, KI18/11, KI45/11, KI47/11, KI48/11, KI50/11, KI57/11, KI60/11, KI69/11, KI71/11, KI75/11 i

KI79/11, sa podnosiocima *Ilaz Halili* i 20 bivših radnika *Energetske korporacije Kosova*, kao i na slučajeve KI83/11, KI128/12, KI100/12 i KI49/13, sa podnosiocima *Isa Grajqevci*, *Fehmi Ajvazi*, *Musli Nuhiu* i *Ramadan Imeri*.

Povodom zahteva podnosilaca za uvođenje privremene mere

85. Što se tiče navoda podnosilaca zahteva o uvođenju privremene mere, podnosioci zahteva naglašavaju: "Ovo je tipičan slučaj okolnosti kada je privremena mera neophodna".
86. S tim u vezi, podnosioci zahteva navode: "Arbitrarno ugrožavanje imovine podnosilaca zahteva (*Hashima, Rizaha, Bekima i Bashkima Deshishku*), stvara opasan presedan i ozbiljno narušava pravnu sigurnost pravnih subjekata jer je u sudskom postupku pred redovnim sudovima utvrđena odgovornost za druge u suprotnosti sa svakom zakonskom odredbom na snazi. To stoga što je izvršni postupak pokrenut i okončan i protiv podnosilaca zahteva (*Hashima, Rizaha, Bekima i Bashkima Deshishku*) pomoću izvršne isprave koja je doneta u parničnom postupku, postupku koji služi kao činjenični postupak (kako je objašnjeno u zahtevu, bez učešća podnosilaca kao stranaka), koji je poslužio kao osnov za oduzimanje imovine (*Hashima, Rizaha, Bekima i Bashkima Deshishku*), u izvršnom postupku ili kako je poznat u postupku izvršenja. Shodno tome, rezultat koji je ostvaren u činjeničnom postupku nije ni izbliza imao cilj koji je ostvaren u postupku izvršenja.

Ova mera je više nego nužna jer bi se svakom nemogućnošću povraćaja iznosa koji je protivzakonito uzet od strane Javnog stambenog preduzeća, odugovlačio ovaj nepravičan postupak, u kom slučaju bi se podnosiocima zahteva i dalje onemogućavalo korišćenje svoje imovine, imovine koja je stvorena na zakonit način, ali koja je arbitrarno narušena od strane kosovskog pravosudnog sistema".

Povodom zahteva podnosilaca za održavanje rasprave u vezi sa njihovim slučajem

87. Podnosioci zahteva takođe traže: "da se zbog komplikovane procesne prirode predmeta i u cilju da potpuno razumemo suštinu predmeta, odredi održavanje rasprave".
88. Na samom kraju, podnosioci zahteva, traže od Suda sledeće:

"I. DA PROGLASI zahtev prihvatljivim;

II. Da s obzirom na ozbiljne povrede ustavnih prava u toku sudskih postupaka i nepopravljivu štetu koja bi bila prouzrokovana usled nemogućnosti vraćanja sredstava oduzetih bez pravnog osnova, donese odluku o privremenoj meri u skladu sa članom 27. Zakona o Ustavnom sudu i članovima 54. i 55. Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo i samim tim obustavi izvršenje prvostepene presude do objavljivanja presude Ustavnog suda u ovom predmetu;

III. Da u skladu sa pravilom 39. Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo, NALOŽI održavanje rasprave;

IV. DA UTVRDI da je rešenje Apelacionog suda Kosova CA. br. 6119/2019 od 10.02.2021. godine, zahvaćeno povredama člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i člana 46. [Zaštita imovine] Ustava Republike Kosovo, člana 10. i 17. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima, kao i člana 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije o ljudskim pravima i njenih protokola, i člana 1. Protokola br. 1 Evropske konvencije o ljudskim pravima;

V. DA PROGLASI ništavim rešenje Apelacionog suda Kosova CA. br. 6119/2019 od 10.02.2021. godine;

VI. DA VRATI predmet Apelacionom sudu na ponovno razmatranje u skladu sa presudom ovog Suda;

VII. Da odredi bilo koju drugu pravnu meru za koju ovaj uvaženi Sud oceni da je pravno osnovana i opravdana".

Relevantne ustavne i zakonske odredbe

Član 31.

[Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. *Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.*
2. *Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.*
3. *Suđenje je javno, osim u slučajevima kada sud, iz posebnih razloga, smatra da je isključivanje štampe ili javnosti, u korist pravde, ako bi njihovo prisustvo moglo naškoditi javnom redu ili nacionalnoj sigurnosti, interesima maloletnika, ili zaštiti privatnog života stranaka u postupku, na zakonom propisan način.*
4. *Svako ko je optužen za krivično delo ima pravo da ispituje prisutne svedoke i da zahteva obavezno pojavljivanje svedoka, veštaka i ostalih lica, koja mogu razjasniti činjenice.*
5. *Svako ko je optužen za krivično delo će se smatrati nevinim, sve dok se ne dokaže njegova/njena krivica, u saglasnosti sa zakonom.*

Član 46.

[Zaštita imovine]

1. *Garantuje se pravo na imovinu.*
[...]

Evropska konvencija o ljudskim pravima

Član 6.

(Pravo na pravično suđenje)

1. *Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.*
[...]

Protokol br. 1 uz Evropsku konvenciju o ljudskim pravima

Član 1.

(Zaštita imovine)

Svako fizičko i pravno lice ima pravo na neometano uživanje svoje imovine. Niko ne može biti lišen svoje imovine, osim u javnom interesu i pod uslovima predviđenim zakonom i opštim načelima međunarodnog prava.

Uredba UNMIK-a 2001/6 o poslovnim organizacijama

Član 5.

Odgovornost vlasnika

5.1 Fizičko lice koje se bavi komercijalnom delatnošću a nije predstavnik niti službenik neke druge poslovne organizacije, nastupa kao privatno poslovno preduzeće. Fizičko lice koje nastupa kao privatno poslovno preduzeće odgovorno je za sve dugove nastale tokom njegovog poslovanja do punog obima njegove zaplenive imovine.

5.2 U svakom sudskom postupku, procesu arbitraže, stečajnom postupku, ili u izvršnom postupku nakon presude, nijedan sud niti organ arbitraže nema pravo da pokuša da razdvoji imovinu vlasnika privatnog poslovnog preduzeća koju vlasnik koristi u poslovne svrhe od imovine koju koristi za lične i porodične potrebe ili za potrebe domaćinstva, osim u slučaju da je tako predviđeno sporazumom koji je osnov potraživanja, da se nosilac takvog potraživanja saglasi sa tim, ili da zakon o izvršavanju presuda ili o stečaju propisuje izuzimanje takve imovine.

ZAKON br. 02/L-123 O POSLOVNIM DRUŠTVIMA [objavljen u Službenom listu dana 1. oktobra 2008. godine]

**PRIVATNO PREDUZEĆE
(LIČNO POSLOVNO PREDUZEĆE)**

Član 48.

Neograničena odgovornost, nije pravno lice

48.1 Jedno lice koji je vlasnik privatnog preduzeća (ličnog poslovnog preduzeća), bilo da je registrovano ili neregistrovano, ima neograničenu ličnu odgovornost za sve dugove i druge obaveze koji su nastali, ili koji su nametnuti zakonskim putem ili ugovorom ovom privatnom preduzeću (ličnom poslovnom preduzeću). Ova odgovornost je neograničena i obuhvata celokupnu imovinu i aktivu bilo koje vrste koja je u posrednom ili neposrednom vlasništvu pomenutog lica, nezavisno od toga da li se ova imovina/aktiva koristi za poslovne, lične, domaćinske ili porodične svrhe.

48.2 U svakom sudskom postupku, arbitražnom postupku, stečajnom postupku ili prilikom izvršenja sudske presude, nijedan sud ili arbitražni organ nije ovlašćen da pokuša da ograniči odgovornost lica koji upravlja sa jednim privatnim preduzećem (ličnim poslovnim preduzećem). Bez ograničenja opšte primenljivosti prethodne zabrane, izričito je zabranjeno da jedan sud ili arbitražni organ može da zaštiti ili da pokuša da zaštiti od takve odgovornosti bilo koju imovinu ili aktivu koja je u posrednom ili neposrednom vlasništvu pomenutog lica.

48.3 Kao jedno ograničeno izuzeće iz Člana 48.2, jedan sud ili arbitražni organ može da zaštiti aktivu ili imovinu od ove odgovornosti ako, i jedino do one mere ako:

- (i) jedan ugovor daje povoda da dotična odgovornost izričito i jasno oslobađa ovu imovinu ili aktivu od ove odgovornosti;
- (ii) jedno lice ili društvo koje ima ili tvrdi da ima potraživanja dogovorili su se da ova imovina ili aktiva nije predmet ovog potraživanja, ili
- (iii) jedan osnovni normativni akt o izvršenju sudskih odluka ili o stečaju izričito dozvoljavaju sudu ili arbitražnom organu da zaštiti ovu imovinu ili aktivu od ove odgovornosti.

48.4 Imovina ili aktiva smatraće se da je pod posrednim vlasništvom jednog lica koji upravlja sa jednim ličnim poslovnim preduzećem ako:

- (i) dotično lice ima bilo koju značajnu mogućnost da kontroliše korišćenje ili raspolaganje ove imovine ili aktive, i
- (ii) ima dovoljno dokaza da zaključi da drugo lice ili poslovno društvo je formalno imenovano kao glavni vlasnik radi pokušaja zaštite ove imovine ili aktive od odgovornosti lica koji upravlja sa jednim ličnim poslovnim preduzećem.

48.5 Lično poslovno preduzeće nije pravno lice. Ipak, on može da zaključi ugovor, može da raspolaže sa imovinom i da tuži i biti tužen u svoje ime ili u ime svog vlasnika.

ZAKON O PREDUZEĆIMA ("Sl. list SRJ", br. 29/96, 33/96 - ispr., 29/97, 59/98, 74/99, 9/2001 - odluka SUS i 36/2002)

9.3. Odgovornost za obaveze

Član 53

- (1) Preduzeće odgovara za svoje obaveze celokupnom svojom imovinom.
- (2) Osnivači, članovi i akcionari preduzeća odgovaraju za obaveze preduzeća u slučajevima i pod uslovima propisanim ovim zakonom.
- (3) Preduzetnik odgovara za svoje obaveze celokupnom svojom imovinom.
- (4) Raspolaganja bez naknade ili uz neznatnu naknadu imovinom subjekata neograničene odgovornosti propisane ovim zakonom, vršena u poslednje dve godine pre sticanja svojstva ovog subjekta, mogu se pobijati.

9.4. Privid pravne ličnosti

Član 54

Osnivači, članovi i akcionari, članovi uprave i izvršnog odbora direktora odgovaraju za obaveze preduzeća celokupnom svojom imovinom:

- 1) ako su preduzeće zloupotrebili da bi postigli cilj koji je za njih zabranjen;
- 2) ako su preduzeće zloupotrebili da bi oštetili svoje poverioce;
- 3) ako su, suprotno propisima, postupali sa imovinom preduzeća kao da je u pitanju njihova imovina;
- 4) ako su smanjili imovinu preduzeća u svoju korist ili u korist drugog lica, a znali su ili su morali znati da preduzeće neće biti u stanju da izmiri svoje obaveze prema trećim licima.

Ocena prihvatljivosti zahteva

89. Sud prvo ocenjuje da li su ispunjeni uslovi prihvatljivosti koji su utvrđeni Ustavom i dalje precizirani Zakonom i Poslovníkom.

90. U tom smislu, Sud se poziva na stavove 1. i 7. člana 113. [Jurisdikcija i ovlašćene strane] Ustava, kojima je utvrđeno:

"1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.

[...]

7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom".

91. U nastavku, Sud takođe razmatra da li su podnosioci zahteva ispunili uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni Zakonom. S tim u vezi, Sud se poziva na članove 47. [Individualni zahtevi], 48. [Tačnost podneska] i 49. [Rokovi] Zakona, kojima je utvrđeno:

Član 47.

[Individualni zahtevi]

"1. Svaka osoba ima pravo da od Ustavnog suda zatraži pravnu zaštitu ukoliko smatra da njena Ustavom zagarantovana prava i slobode krši neki javni organ.

2. Osoba može da podnese pomenuti podnesak samo nakon što su iscrpljena sva ostala zakonom određena pravna sredstva”.

Član 48.
[Tačnost podneska]

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

Član 49.
[Rokovi]

“Podnesak se podnosi u roku od 4 meseci. Rok počinje od dana kada je podnosilac primio sudsku odluku...”.

92. Što se tiče ispunjenja ovih uslova, Sud utvrđuje da su podnosioci zahteva ovlašćena strana i da osporavaju akt javnog organa, odnosno rešenje [CA. br. 6119/2019] Apelacionog suda od 10. februara 2021. godine, nakon što su iscrpeli sva pravna sredstva propisana zakonom.

93. Sud, na početku, razmatra da li su podnosioci zahteva ispunili uslove prihvatljivosti koji su utvrđeni u pravilu 39. [Kriterijum o prihvatljivosti] Poslovnika. Stav (2) pravila 39. Poslovnika utvrđuje kriterijume na osnovu kojih Sud može razmatrati zahtev, uključujući i kriterijum da zahtev nije očigledno neosnovan. Konkretnije, pravilo 39 (2) utvrđuje da:

“Sud može smatrati zahtev neprihvatljivim, ako je zahtev očigledno neosnovan, jer podnosilac nije dovoljno dokazao i potkrepio tvrdnju”.

94. Sud, na početku, naglašava da gore navedeno pravilo, zasnovano na sudskoj praksi Evropskog suda za ljudska prava (u daljem tekstu: ESLJP), i sudskoj praksi Suda, omogućava poslednje pomenutom da proglašava zahteve neprihvatljivim iz razloga koji se odnose na meritum slučaja. Tačnije, na osnovu ovog pravila, Sud može proglasiti zahtev neprihvatljivim na osnovu i nakon ocene njegovog merituma, odnosno ako smatra da je sadržaj zahteva očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kako je utvrđeno u stavu (2) pravila 39. Poslovnika.

95. Na osnovu sudske prakse ESLJP-a, ali i Suda, zahtev se može proglasiti neprihvatljivim kao *“očigledno neosnovan”* u celini ili samo u odnosu na neki konkretan navod koji zahtev može da sadrži. U tom smislu, bilo bi tačnije kada bi se o istima govorilo kao o *“očigledno neosnovanim navodima”*. Ovi poslednje pomenuti se na osnovu sudske prakse ESLJP-a mogu svrstati u četiri posebne grupe: (i) navodi koji se kvalifikuju kao navodi *“četvrtog stepena”*; (ii) navodi koje karakteriše *“jasno ili očigledno odsustvo povrede”*; (iii) *“nepotkrepljeni ili neobrazloženi”* navodi; i na kraju, (iv) *“haotični ili nategnuti”* navodi.

96. U kontekstu ocene prihvatljivosti zahteva, odnosno pri oceni da li je isti očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, Sud će pre svega podsetiti na suštinu slučaja sadržanog u ovom zahtevu i relevantne navode podnosioca zahteva, prilikom čije ocene će Sud primeniti standarde sudske prakse ESLJP-a, u skladu sa kojom je on, na osnovu člana 53. [Tumačenje odredbi ljudskih prava] Ustava, dužan da tumači Ustavom zagarantovana osnovna prava i slobode.

97. Sud prvo podseća na suštinu predmeta, koja se tiče Ugovora o izgradnji zaključenog između “Lesne”, s jedne strane, kao izvođača, i JSP-a, s druge strane, kao investitora. “Lesna” je kao individualno preduzeće osnovana 2000. godine, i nakon toga, na osnovu uverenja o osnivanju biznisa PPP „Lesna“, koje se nalazi u spisima predmeta i istovremeno je i dostupno i na elektronskoj stranici ARBK-a, primećuje se da je „Lesna“ bila registrovana kao individualni biznis sa vlasnicima Hashim Deshishku, Rizah Deshishku, Bekim Deshishku i Bashkim Deshishku. Nakon izvođenja radova predviđenih ugovorom, od strane Zajedničke komisije

“Lesne” i JSP-a i izveštaja o situacijama, proizilazi da je JSP izvršio uplate u vrednosti od 3.152.718,95 evra (tri miliona i sto predeset dve hiljade i sedam stotina i osamnaest evra i devedeset i pet centi), u korist “Lesne”. S druge strane, iz završnog računa proizilazi da je vrednost radova koje je izvela “Lesna” iznosila 2.915.384,95 evra (dva miliona i devet stotina i petnaest hiljada i tri stotine i trisedest četiri hiljada evra i devedeset i pet centi). U međuvremenu je “Lesna”, 2003. godine, ugašena kao privredni subjekt. JSP je podneo tužbu Privrednom sudu protiv “Lesne” i tražio povraćaj sredstava u iznosu od 318.315,63 evra (tri stotine i osamnaest hiljada i tri stotine i petnaest evra i šesdeset i tri centa). Okružni privredni sud je usvojio tužbu JSP-a. Presudu Privrednog suda su potvrdili i Apelacioni sud i Vrhovni sud Kosova. Nakon toga, JSP je podneo predlog za izvršenje Izvršiteljskoj kancelariji Vais Law, na osnovu izvršnog naslova – presude Privrednog suda. Izvršiteljska kancelarija je dozvolila izvršenje na osnovu izvršnog naslova, a kao rezultat toga, “Lesna” je podnela prigovor Osnovnom sudu protiv naloga o dozvoljavanju izvršenja, i poslednje pomenuti je odbio taj prigovor kao neosnovan. Nakon toga, “Lesna” je uložila žalbu Apelacionom sudu, a ovaj je odbio žalbu kao neosnovanu. “Lesna” je uložila žalbu izvršnom organu i Ministarstvu pravde protiv Izvršiteljske kancelarije Vais Law, navodeći neregularnosti u toku izvršnog postupka tvrdeći da je preinačena izreka presude Okružnog privrednog suda, jer su u nalog za izvršenje uneta lica koja nisu bila subjekt suđenja u sudskom postupku. Nadalje, kao rezultat predloga “Lesne” za pokretanje zahteva za zaštitu zakonitosti, Kancelarija glavnog državnog tužioca je podnela Vrhovnom sudu zahtev za zaštitu zakonitosti protiv rešenja Osnovnog suda i Apelacionog suda. Vrhovni sud je odbio, kao neosnovan, zahtev za zaštitu zakonitosti, navodeći, između ostalog, da je pominjanje imena vlasnika u rešenju o dozvoli izvršenja irelevantno jer se izvršni naslov odnosi samo na obavezu “Lesne” a ne i njenih vlasnika.

98. Nakon toga, kao rezultat presude Vrhovnog suda, Izvršiteljska kancelarija Vais Law je nalogom za izvršenje proglasila okončanim izvršni postupak na osnovu presude Vrhovnog suda iz razloga što je “Lesna” ugašena kao privredni subjekt i izvršenje protiv vlasnika “Lesna” onemogućeno. JSP je uložio žalbu Osnovnom sudu protiv naloga za izvršenje, a taj sud je usvojio žalbu kao osnovanu i kao rezultat toga poništio nalog za izvršenje i vratio predmet Izvršiteljskoj kancelariji. Nadalje, podnosioci zahteva su uložili žalbu Apelacionom sudu protiv presude Osnovnog suda, tražeći da se ista ukine i da ostane na snazi nalog za izvršenje kojim je poništen izvršni postupak. Apelacioni sud je usvojio žalbe i vratio predmet na ponovno suđenje. Izvršiteljska kancelarija Vais Law je podnela zahtev Osnovnom sudu u Prištini da se izuzme iz ovog izvršnog predmeta, a taj sud je usvojio zahtev.
99. Nadalje, postupak koji podnosioci zahteva izričito osporavaju pred Sudom, povezan je sa drugim postupkom u ponovljenom suđenju u okviru izvršnog postupka koji je detaljno predstavljen u odeljku sa pregledom činjenica. Osnovni sud je postupajući u ponovljenom suđenju usvojio žalbu JSP-a i vratio predmet privatnom izvršitelju na izvršenje. Podnosioci zahteva su ponovo uložili žalbu Apelacionom sudu, a ovaj je usvojio žalbu i vratio predmet na ponovno suđenje. Osnovni sud je postupajući ponovo u ponovljenom suđenju usvojio žalbu JSP-a za otklanjanje neregularnosti učinjenih kod izvršitelja. Nakon žalbe podnosilaca zahteva Apelacionom sudu, ovaj je odbio žalbu kao neosnovanu.
100. Podnosioci zahteva pred Sudom osporavaju ove zaključke Osnovnog i Apelacionog suda, izvedene u drugom postupku ponovljenog suđenja u okviru izvršnog postupka, navodeći pre svega da su gore navedenim rešenjima povređena njihova prava zagarantovana članom 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP i u smislu prava na pravično i nepristrasno suđenje navode: (i) da su osporena rešenja zahvaćena pogrešnom primenom zakonskih odredbi; i (ii) da su povređena načela jednakosti oružja i kontradiktornosti. Drugo, podnosioci zahteva navode da je kao rezultat povrede njihovog prava na pravično i nepristrasno suđenje povređeno i njihovo pravo na imovinu zagarantovano članom 46. [Zaštita imovine] Ustava u vezi sa članom 1. (Zaštita imovine) Protokola br. 1 uz EKLJP.

101. Shodno tome, Sud će se prilikom razmatranja navoda podnosioca zahteva prvo osvrnuti na njihov navod o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje kao rezultat pogrešne primene zakonskih odredbi i povrede načela jednakosti oružja u postupku i načela kontradiktornosti, tako što će primeniti načela razvijena kroz sudsku praksu Suda i onu ESLJP-a, da bi nastavio sa ocenom njihovog navoda o povredi člana 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1 uz EKLJP.

I. Povodom navoda o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1 uz EKLJP

(i) *Povodom navoda o pogrešnoj primeni zakona*

102. Sud podseća da podnosioci zahteva u kontekstu ovog navoda naglašavaju da je "Lesna" bila ugašena kao poslovni subjekt od 2003. godine i prema njima, parnični i izvršni postupak su vođeni protiv privrednog subjekta koji nije bio postojeći. Podnosioci zahteva takođe dodaju da je Apelacioni sud utvrdio da je individualno preduzeće PPP "Lesna" ugašeno. Prema navodima podnosioca zahteva, ni Uredba UNMIK-a, niti Zakon o poslovnim društvima, nijednom jedinom odredbom ne govore o dugovima "individualnog preduzeća" nakon njegovog gašenja. Tumačenje zakonskih odredbi, prema podnosiocima zahteva, ne sme prekoračiti dimenzije onoga što je predviđeno zakonom.

103. Pored toga, podnosioci zahteva dodaju da individualno preduzeće, kakva je bila "Lesna", ne može imati više od jednog vlasnika, kao i da za dugovanja ne mogu biti odgovorna lica koja nikada nisu bila vlasnik ugašenog privrednog subjekta. Podnosioci zahteva dalje dodaju da je Apelacioni sud osporenim rešenjem pogrešno primenio član 5. stavove 1. i 2. Uredbe UNMIK-a 2001/6 o poslovnim organizacijama i da je usled toga povređen i član 46. Ustava. Prema njihovim rečima, Apelacioni sud je ovu zakonsku odredbu trebalo da tumači u kontekstu člana 5.1 gore navedene Uredbe, koji, kako kažu, naglašava da samo fizičko lice može biti vlasnik individualnog preduzeća, a ne fizička lica, kao u konkretnom slučaju. Na osnovu navoda podnosioca zahteva, iako je „Lesna“ bila registrovana kao individualni biznis, i da se tokom sprovođenja izvršnog postupka u svojstvu dužnika pojavljuju i podnosioci zahteva i ovo je po njima u suprotnosti sa stavom 1 člana 5 UNMIK Uredbe 2001/6.

104. Podnosioci zahteva na kraju povodom ovog navoda naglašavaju da je Apelacioni sud postupio u suprotnosti sa pravnim stavom Vrhovnog suda jer je: *"Vrhovni sud u vezi sa ovom pravnom stvari u svom rešenju CML. 2/2017 zauzeo pravni stav da se o "pitanju dužnika u svojstvu fizičkih lica ne može ni diskutovati jer se izvršni naslov odnosi samo na PPP "Lesna"."*

105. Sud prvo podseća da su podnosioci zahteva ove konkretne navode iznosili i pred redovnim sudovima tokom vođenja izvršnog postupka.

106. Iz navoda iznetih u njihovom zahtevu pred Sudom, Sud primećuje da podnosioci zahteva, u suštini, navode pogrešno tumačenje i primenu zakona od strane redovnih sudova.

107. Stoga, na osnovu razrade navoda podnosioca zahteva, Sud će oceniti da li navodi o pogrešnoj primeni zakona ulaze u sferu zakonitosti ili ustavnosti.

108. S tim u vezi, Sud naglašava da se kao opšte pravilo, navodi o pogrešnom tumačenju zakona koje su navodno izvršili redovni sudovi, odnose na oblast zakonitosti i kao takvi nisu u nadležnosti Suda, i iz tih razloga ih Sud, u načelu, ne može razmatrati (vidi slučajeve Suda: br. KI87/20, podnosilac *Suva Rechtsabteilung*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. aprila 2021. godine, stav 57; KI06/17, podnosilac *L. G. i petoro drugih*, rešenje o neprihvatljivosti od 25. oktobra 2016. godine, stav 36; KI75/17, podnosilac *X*, rešenje o neprihvatljivosti od 6. decembra 2017. godine, stav 55 i KI122/16, podnosilac *Riza Dembogaj*, presuda od 30. maja 2018. godine, stav 56).

109. Sud je dosledno ponavljao da nije njegova dužnost da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu koje su navodno napravili redovni sudovi (zakonitost), osim i u meri u kojoj su one mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost). Naime, sam Sud ne može da oceni zakon koji je doveo do toga da redovni sud donese jednu umesto neke druge odluke. U suprotnom, Sud bi postupao kao sud "četvrtog stepena", što bi imalo za rezultat prekoračenje granica postavljenih u njegovoj nadležnosti. U stvari, uloga je redovnih sudova da tumače i primenjuju relevantna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi predmete ESLJP-a *Balhktas Bingöllü protiv Turske*, presuda od 22. juna 2021. godine, stav 75; *García Ruiz protiv Španije*, presuda od 21. januara 1999. godine, stav 28; i vidi, takođe, slučajeve Suda: KI70/11, podnosioci zahteva *Faik Hima, Magbule Hima i Besart Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine; kao i gore navedene slučajeve KIO6/17, podnosilac *L. G. i petoro drugih*, stav 37; i KI122/16, podnosilac *Riza Dembogaj*, stav 57).
110. Sud je dosledno držao ovaj stav zasnovano na sudskoj praksi ESLJP, koja jasno ukazuje da nije njegova uloga da preispituje zaključke redovnih sudova u pogledu činjeničnog stanja i primene materijalnog prava (vidi, predmet ESLJP-a *Pronina protiv Rusije*, odluka o prihvatljivosti od 30. juna 2005. godine; i gore citirane slučajeve Suda KIO6/17, podnosilac *L. G. i petoro drugih*, stav 38; i KI122/16, podnosilac *Riza Dembogaj*, stav 57).
111. U tom smislu, Sud je u skladu sa sudskom praksom ESLJP-a navodio da iako je uloga Suda ograničena na aspekt ocene tumačenja zakona, on mora osigurati i preduzeti mere kada primeti da je sud primenio zakon na očigledno pogrešan način u konkretnom slučaju što je moglo rezultirati "proizvoljnim" ili "očigledno nerazumnim" zaključcima za podnosioca (vidi predmete ESLJP-a *Anheuser-Busch Inc. protiv Portugalije*, presuda od 11. januara 2007. godine, stav 83; *Kuznetsov i drugi protiv Rusije*, presuda od 23. oktobra 2008. godine, stavovi 70-74 i 84; *Păduraru protiv Rumunije*, presuda od 1. decembra 2005. godine, stav 98; *Sovtransavto Holding protiv Ukrajine*, predstavka, presuda od 25. jula 2002. godine, stavovi 79, 97 i 98; *Koshoglu protiv Bugarske*, presuda od 10. maja 2007. godine, stav 50; vidi, takođe, gore citirani slučaj Suda KI122/16, podnosilac *Riza Dembogaj*, stav 57; i KI154/17 i KIO5/18, podnosioci *Basri Deva, Afërdita Deva i Društvo sa ograničenom odgovornošću "BARBAS"*, stavovi 60 do 65 i tu korišćene reference).
112. U ovom slučaju, Sud se prvo poziva na obrazloženje koje je Osnovni sud dao svojim rešenjem [PPP. 297/2016] od 26. aprila 2018. godine, koji je odlučujući povodom prigovora podnosioca u vezi sa nalogom za izvršenje, utvrdio da se na osnovu stavova 1. i 2. člana 48. Zakona o poslovnim društvima, imovina vlasnika individualnog preduzeća smatra i imovinom individualnog preduzeća koje je dužnička strana.
113. Dalje, nakon što je Apelacioni sud vratio na ponovno suđenja gore navedeno Rešenje Osnovnog suda, i kada je potonji ponovo usvojio žalbu JSP-a, gde je poništio nalog [P.br.174/16] o završetku izvršnog postupka i predmet vratio u Kancelariju Izvršitelja, da bi se nastavilo i dalje sa realizacijom izvršenja. Dalje, u obrazloženju gore navedene odluke, naglašeno je da „u Izvršnom postupku nije relevantno da li je bio uključen vlasnik Individualnog biznisa kao dužnik u izvršnom naslovu ili ne, jer je imovina jedinstvena, nedeljiva i celokupna je predmet izvršenja, na osnovu pravila iz Zakona o Izvršnom postupku“.
114. Kada je reč o konkretnom slučaju, Sud ima u vidu da je Apelacioni sud osporenim rešenjem [CA. br. 6119/2019] odbio, kao neosnovane, žalbe koje su uložili Hashim Deshishku, Rizah Deshishku, Bashkim Deshishku i Bekim Deshishku i potvrdio rešenje [PPP. br. 1255/19] Osnovnog suda, koji je, odlučujući u ponovljenom suđenju po drugi put, usvojio, kao osnovanu, žalbu JSP-a, u vezi sa otklanjanjem neregularnosti koje je izvršni organ načinio u toku izvršnog postupka, i na taj način poništio nalog [P. br. 174/16] kojim je izvršni postupak smatran okončanim i koji je izdat prevashodno na osnovu rešenja [CML. br. 2/2017] Vrhovnog suda od 13. juna 2017. godine. Osnovni sud je rešenjem [PPP. br. 1255/19] vratio predmet privatnom izvršitelju na izvršenje po predlogu JSP-a u svojstvu poverioca.

115. Apelacioni sud se rešenjem [CA. br. 6119/2019] prilikom ispitivanja navoda podnosioca zahteva pozvao na član 5. stavove 1. i 2. Uredbe UNMIK-a 2001/16, na član 48. stav 1. Zakona o poslovnim društvima br. 06/L-016 koji je stupio na snagu 24.05.2018. godine i član 48. Zakona o poslovnim društvima br. 02/L-123 koji je stupio na snagu 01.10.2008. godine, te imajući u vidu da je kao datum registracije izvršnog dužnika evidentiran datum: 01.06.2000. godine, zatim na odredbu članova 53. i 54. Zakona o preduzećima (Službeni list SFRJ, br. 29/96, 29/97, 59/98, 74/99) koji je važio u spornom periodu i u vezi sa slučajem koji se nalazi pred nama naveo da preduzeće odgovara za svoje obaveze celokupnom svojom imovinom i da osnivači, članovi i akcionari preduzeća odgovaraju za obaveze preduzeća u slučajevima i pod uslovima propisanim gore navedenim zakonom.
116. U nastavku, u obrazloženju rešenja [CA. br. 6119/2019], povodom navoda podnosioca zahteva da individualno preduzeće ne može imati više od jednog vlasnika, navodi se da: „U žalbi se navodi da citat; *Individulani biznis ne može imati više od jednog vlasnika*“, pozivajući se na *Zakon br. 06/L-016 o poslovnim društvima*, ipak, na osnovu stava Apelacionog suda, nije pravilno protumačen navedeni zakon zbog toga što uvidom u isti kao i u član 48 stav 1, utvrđeno je da, citat: *„Jedna osoba može imati samo jedno individualno preduzeće“*.
117. Dalje, u vezi sa tvrdnjama podnosioca zahteva, Apelacioni sud dodaje da „S obzirom da se kao datum upisa izvršnog dužnika navodi: 01.06.2000.godine, zatim odredbom člana 53. i 54. Zakona o preduzećima (Sl. list SFRJ, br. 29/96, 29/97, 59/98, 74/99) koji važi u spornom periodu, predviđeno je da preduzeće za svoje obaveze odgovara površinom svoje ukupne imovine, da su osnivači, članovi i akcionari preduzeća. odgovoran za obaveze preduzeća u slučajevima i pod uslovima predviđenim ovim zakonom. Osnivači, članovi i akcionari, članovi odbora direktora i izvršnog odbora odgovaraju za obaveze preduzeća celokupnom svojom imovinom: ukoliko su celom imovinom: ako su preduzeće zlorabljivali za postizanje svrhe koja je njima zabranjena; ako su zlorabljivali preduzeće da oštete svoje poverioce; ako su postupali protivno pravilima sa imovinom preduzeća kao da je njihova imovina u pitanju; ako su imali imovinu preduzeća na svom korišćenju ili na korišćenje drugih lica, a znali su ili su morali da znaju da preduzeće neće moći da izmiruje svoje obaveze prema trećim licima.
- Ispitujući pobijeno rešenje, Apelacioni sud nalazi da se isto nije obuhvaćeno bitnim povredama ZPP i ZKP o kojima je apelacioni sud dužan da pazi po službenoj dužnosti, kao i da se isto zasniva na pravilno i potpuno utvrđenom činjeničnom stanju, na kojem je i pravično primenjeno materijalno pravo. Uvidom u spise predmeta, a imajući u vidu sve navedene članove pomenutog pravnog pravilnika, Apelacioni sud je našao da je prvostepeni sud pravilno postupio kada je usvojio kao osnovan prigovor izvršnog dužnika: Javno stambeno preduzeće AD, sa sedištem u ul. „Bila Klintona“; b.b, Priština, u vezi sa otklanjanjem nepravilnosti koje je izvršni organ uradio u toku izvršnog postupka, i poništio je nalog broj: C.br.174116 od 24.08.2017.godine, za završetak izvršnog postupka po korektivnom zaključku broj: C.br.174/16 od 19.12.2017.godine, i kada je vratio sudskog izvršitelja-privatnog izvršitelja, na izvršenje po predlogu izvršnog poverioca.*
118. Sa svega napred navedenog, odnosno prema tumačenju redovnih sudova u vezi sa konkretnim slučajem, proizilazi da u izvršnom postupku nije relevantno da li je vlasnik individualnog preduzeća uvršten kao dužnik u izvršni naslov ili ne jer je imovina jedinstvena i nedeljiva i u celini podleže izvršenju u skladu sa pravilima ZIP-a. U konkretnom slučaju se imovina vlasnika smatra i imovinom individualnog preduzeća i imovina individualnog preduzeća se smatra imovinom vlasnika, a vlasnik privrednog subjekta odgovara svojom imovinom i u slučaju stečaja.

119. U svetlu napred navedenog, proizilazi da Hashim Deshishku, Rizah Deshishku, Bekim Deshishku i Bashkim Deshishku, kao vlasnici individualnog preduzeća "Lesna", imaju neograničenu ličnu odgovornost za sve dugove i ostale obaveze koje je prouzrokovala "Lesna" ili koje su individualnom preduzeću nametnute zakonom ili ugovorom. U obrazloženju pobijane odluke se takođe naglašava da: *„Ova odgovornost je neograničena i obuhvata celokupnu imovinu i sredstva bilo koje vrste koja su u neposrednom ili posrednom vlasništvu ovih lica u konkretnom slučaju“*.
120. Stoga, na osnovu napred navedenog, u vezi sa tvrdnjom podnosioca zahteva da UNMIK Uredba kao i Zakon o Poslovnim društvima ni jednom odredbom ne govore o dugovima „individualnom biznisu“ nakon gašenja istog i tvrdnjama podnosioca zahteva da individualni biznis ne može imati više od jednog vlasnika, Sud smatra da tumačenje gore navedenih zakonskih odredbi i obrazloženja koje su dali redovni sudovi, a posebno onog Apelacionog suda, nisu rezultirali proizvoljnim i očigledno nerazumnim zaključcima iz razloga što su poslednje pomenuti pružili detaljno obrazloženje u vezi sa tumačenjem relevantnih odredbi na snazi koje se odnose na postupak koji je sproveden u konkretnom slučaju.
121. Sud ponavlja da Ustavni sud može oceniti pravna tumačenja redovnih sudova samo u izuzetnim slučajevima i to samo ako su ta tumačenja proizvoljna ili očigledno nerazumna (vidi gore citirani slučaj Suda KI75/17, podnosilac X, stav 59).
122. Shodno tome, Sud navodi da podnosioci zahteva, osim navoda o povredi člana 31. Ustava, kao rezultat pogrešne primene zakona, nisu dovoljno potkrepili niti argumentovali pred Sudom na koji način je ovo tumačenje *„zakonitosti“* od strane Apelacionog i Osnovnog suda, moglo biti nepravilno.
123. U zaključku, Sud utvrđuje da podnosioci u svom zahtevu nisu uspeli da dokažu i potkrepe svoj navod da je Apelacioni sud prilikom tumačenja i primene materijalnog prava povredio njihovo pravo zagarantovano članom 31. Ustava, i da je shodno tome, ovaj navod očigledno neosnovan na ustavnim osnovama, kako je utvrđeno stavom (2) pravila 39. Poslovnika.

ii) Povodom navoda o povredi načela jednakosti oružja i načela kontradiktornosti

124. U vezi sa ovim navodom, Sud prvo podseća na suštinu navoda podnosioca zahteva koja se odnosi na činjenicu da su u parničnom postupku koji je vođen u ovom predmetu, u kojem je utvrđen dug, parnične stranke bili JSP i "Lesna", ali ne i podnosioci zahteva Hashim Deshishku, Rizah Deshishku, Bekim Deshishku i Bashkim Deshishku. Kako navode, kao rezultat neučestvovanja u sudskom postupku, oni *„nisu imali mogućnost da dostave svoje odgovore, dokaze i argumente kako bi zaštitili svoje interese“*.
125. Podnosioci zahteva se u prilog svojim navodima pozivaju na nekoliko slučajeva Suda, odnosno na slučajeve: KI 200/13, podnositeljka *Belkize Kallaq*; KI 108/10, podnosilac *Fadil Selmanaj*; KI 209/19, podnosilac *Memli Krasniqi*, dodajući da se *„strankama u postupku, pored toga što moraju biti evidentirane kao stranke u podnescima koji se dostavljaju Sudu, mora nužno pružiti mogućnost da dostave svoje odgovore, argumente i dokaze“*. Podnosioci zahteva navode da im nije data mogućnost da budu stranke i da predoče svoje argumente tokom parničnog postupka.
126. Shodno tome, u svetlu navoda podnosioca zahteva, Sud će izložiti opšta načela razvijena u sudskoj praksi ESLJP-a u pogledu načela kontradiktornosti i načela jednakosti oružja.

Opšta načela prema sudskoj praksi Suda i ESLJP-a u pogledu načela kontradiktornosti i načela jednakosti oružja

127. Sud najpre objašnjava da je načelo "jednakosti oružja" element šireg koncepta pravičnog suđenja koje zahteva "pravičnu ravnotežu između stranaka" pri čemu se svakoj stranci pruža razumna mogućnost da iznese svoj predmet pod uslovima koji je ne stavljaju u položaj koji je značajno nepovoljniji u odnosu na suprotnu stranu (vidi predmet ESLJP-a *Yvon protiv Francuske*, presuda od 24. jula 2003. godine, stav 31 i predmet ESLJP-a *Dombo Beheer B.V. protiv Holandije*, presuda od 27. oktobra 1993. godine, stav 33; vidi, *mutatis mutandis*, takođe, slučaj Suda KI31/17, podnosilac *Shefqet Berisha*, presuda od 30. maja 2017. godine, stav 70).
128. Načelo procesne kontradiktornosti na drugoj strani znači da stranke u postupku moraju biti upoznate i moraju dobiti priliku da komentarišu i ospore navode i dokaze predložene tokom glavnog pretresa (vidi, između ostalog, predmete ESLJP-a *Brandstetter protiv Austrije*, br. 11170/84, presuda od 29. avgusta 1991. godine; *Vermeulen protiv Belgije*, br. 19075/91, presuda od 20. februara 1996. godine; vidi slučaj Suda KI193/19, podnosilac *Salih Mekaj*, presuda od 17. decembra 2020. godine, stav 47).
129. Pozivajući se na sudsku praksu ESLJP-a, Sud ističe da su načelo jednakosti oružja i načelo procesnog kontradiktornog postupka usko povezani i da ih je ESLJP u mnogim predmetima razmatrao zajedno (vidi, između ostalog, predmete ESLJP-a *Rowe i Dawis protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 18990/91, presuda iz 2000. godine, *Jasper protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 27052/95, presuda iz 2000. godine; *Zahirović protiv Hrvatske*, br. 58590/, presuda od 25. jula 2013. godine; vidi slučaj Suda KI193/19, podnosilac *Salih Mekaj*, gore citiran, stav 48).
130. Zahtev "jednakosti oružja", u smislu "pravične ravnoteže" između stranaka, u principu važi i za parnične i za krivične predmete (vidi slučaj Suda KI10/14, podnosilac *Akcionarsko društvo Raiffeisen Bank Kosovo A.D.*, presuda od 20. maja 2014. godine, stav 42; i slučaj Suda KI31/17, podnosilac *Shefqet Berisha*, gore citiran, stav 71).
131. ESLJP je naglasio da je prema načelu "jednakosti oružja", neprihvatljivo da jedna stranka u postupku dostavlja primedbe ili komentare redovnim sudovima, koji imaju za cilj da utiču na odlučivanje suda, bez znanja druge stranke, a da se drugoj stranci ne da mogućnost da na njih odgovori. Na stranci koja je uključena u postupak je da zatim proceni da li primedbe ili komentari koje je podnela druga strana zaslužuju odgovor (vidi predmet ESLJP-a *APEH Üldözötteinek Szövetsége i drugi protiv Mađarske*, presuda od 5. januara 2011. godine, stav 42; vidi, takođe, predmet ESLJP-a *Guigue i SGEN-CFDT protiv Francuske*, odluka od 13. jula 2000. godine).
132. Shodno tome, prema sudskoj praksi ESLJP-a, načelo "jednakosti oružja" je povređeno kada podnosilac zahteva nije obavešten o žalbi protivne stranke i nije obavešten o takvoj žalbi na bilo koji drugi način (vidi predmet ESLJP-a *Beer protiv Austrije*, presuda od 6. februara 2001. godine, stav 19, vidi, takođe, predmet ESLJP-a *Andersena protiv Letonije*, presuda od 19. septembra 2019. godine, stav 87). Slično tome, ESLJP je utvrdio povredu ovog načela u slučaju kada je samo jednom od dva ključna svedoka bilo dozvoljeno da svedoči (vidi predmet *Dombo Beheer B.V. protiv Holandije*, gore citiran, stavovi 34 i 35).
133. ESLJP je takođe utvrdio povredu načela "jednakosti oružja" zbog položaja generalnog tužioca u postupku pred Revizorskim sudom, jer je za razliku od stranaka u postupku, generalni tužilac prisustvovao ročištu, unapred je obavešten o stavu sudije izvestioca, u potpunosti je učestvovao u raspravama i mogao je da izrazi svoj stav usmeno, a da mu se protivničke strane pritom nisu mogle suprotstaviti i tom nepostojanju ravnoteže dodatno je doprinela činjenica da ročište nije bilo javno. Ovim je za ESLJP pokrenuto pitanje nejednakosti između stranaka u postupku (vidi predmet ESLJP-a *Martinie protiv Francuske*, presuda od 12. aprila 2006. godine, stav 50).
134. ESLJP je utvrdio povredu načela "jednakosti oružja" i u predmetu *Yvon protiv Francuske* kada je poverenik Vlade učestvovao u sudskom postupku za utvrđivanje iznosa eksproprijacije,

zajedno sa organom za eksproprijaciju protiv druge stranke čija je imovina bila predmet eksproprijacije. ESLJP je u ovom predmetu utvrdio da se oštećena stranka suočila ne samo sa organom za eksproprijaciju, već i sa poverenikom Vlade, gde su poslednje pomenuti imali očiglednu prednost u pogledu pristupa dokumentima u odnosu na oštećenu stranku. Štaviše, poverenik Vlade, koji je istovremeno bio i veštak i stranka u postupku, bio je u dominantnom položaju i imao mogućnost da vrši veliki uticaj na procenu sudije. Ovim je za ESLJP pokrenuto pitanje neravnoteže *vis-a-vis* oštećene stranke, što je bilo nespojivo sa načelom "jednakosti oružja" (vidi predmet ESLJP-a *Yvon protiv Francuske*, presuda od 24. jula 2003. godine, stav 37).

135. Međutim, ESLJP je naglasio da pravo stranaka u pogledu prava na pravično suđenje, uključujući i načelo "jednakosti oružja", nije apsolutno. Države uživaju određenu slobodu procene u tom pogledu. Međutim, na ESLJP-u je da u krajnjoj instanci odluči da li se ova načela poštuju (vidi, *mutatis mutandis*, predmet ESLJP-a *Regner protiv Češke Republike*, presuda od 19. septembra 2017. godine, stav 147).

Primena ovih načela na slučaj podnosilaca zahteva

136. Što se tiče povrede načela jednakosti oružja i načela kontradiktornosti, suština navoda podnosilaca zahteva je povezana sa činjenicom da su u parničnom postupku koji je vođen u ovom predmetu, u kojem je utvrđen dug, parnične stranke bili JSP i "Lesna", dok Hashim Deshishku, Rizah Deshishku, Bekim Deshishku i Bashkim Deshishku, kao vlasnici "Lesne", nisu učestvovali u sudskom postupku, zbog čega oni tvrde da nisu imali mogućnost da dostave svoje odgovore, dokaze i argumente kako bi zaštitili svoje interese.
137. Kao rezultat činjenice da nisu učestvovali u parničnom postupku, podnosioci zahteva tvrde da ne mogu biti subjekt izvršnog postupka.
138. Sud prvo naglašava da su u parničnom postupku vođenom radi utvrđivanja dugovanja, parnične stranke bili JSP u svojstvu poverioca i na drugoj strani PPP "Lesna" kao individualno preduzeće koje se na osnovu Zakona o poslovnim društvima smatra fizičkim licem u svojstvu dužnika.
139. Dalje, iz uverenja o registraciji privrednog subjekta PPP "Lesna", koje se nalazi u spisima predmeta i ujedno je dostupno i na sajtu ARBK, primećuje se da je "Lesna" bila registrovana kao individualno preduzeće sa vlasnicima Hashim Deshishku, Rizah Deshishku, Bekim Deshishku i Bashkim Deshishku.
140. Takođe, iz spisa predmeta se primećuje da je "Lesna", 2003. godine, ugašena kao privredni subjekt.
141. Dalje, Sud iz spisa predmeta primećuje da je u parničnom postupku u vezi sa potvrđivanjem duga, odnosno tokom postupka koji je sproveden pred sudovima, kao sudske strane su bile JSP i "Lesna", i dalje proizilazi da je potonju predstavljala zakonski zastupnik K.K., putem podnošenja žalbi i tokom sudskih rasprava.
142. Na osnovu gore navedenog, Sud primećuje da činjenica da je "Lesna" bila registrovana kao individualni biznis, odnosno i na osnovu gore navedenih odgovarajućih zakonskih propisa koji regulišu ovu oblast, individualni biznis podrazumeva samog vlasnika. Sud smatra da su podnosioci zahteva imali mogućnosti da podnesu odgovore, dokaze i njihove argumente da bi mogli da brane svoje interese.
143. U tom smislu i pri ispitivanju ovog navoda, Sud se poziva na rešenje [PPP. br. 1255/19] Osnovnog suda od 9. septembra 2019. godine, koje je doneto u prvom postupku ponovljenog

suđenja u okviru izvršnog postupka, i u kojem je u obrazloženju, između ostalog, navedeno da na osnovu člana 48. stavovi 1. i 2. Zakona o poslovnim društvima, u postupku izvršenja nije važno da li je vlasnik individualnog preduzeća uvršten kao dužnik u izvršni naslov ili ne jer je imovina jedinstvena i nedeljiva i kao celina podleže izvršenju.

144. Pozivajući se na konkretan slučaj, Osnovni sud je u gore navedenom rešenju, nabrajajući izuzetke koji su predviđeni članom 48. stav 3. Zakona o poslovnim društvima, naveo: *"Sud ili arbitražni organ može da zaštiti aktivu ili imovinu od ove odgovornosti ako i jedino do one mere ako:*
(i) *jedan ugovor daje povoda da dotična odgovornost izričito i jasno oslobađa ovu imovinu ili aktivu od ove odgovornosti;*
(ii) *jedno lice ili društvo koje ima ili tvrdi da ima potraživanja dogovorili su se da ova imovina ili aktiva nije predmet ovog potraživanja; ili*
(iii) *jedan osnovni normativni akt o izvršenju sudskih odluka ili o stečaju izričito dozvoljavaju sudu ili arbitražnom organu da zaštiti ovu imovinu ili aktivu od ove odgovornosti"*.
145. U konkretnom slučaju, Osnovni sud je smatrao da nije postignut nijedan od ovih izuzetaka kako bi se imovina ili svojina podnosilaca zahteva zaštitila od odgovornosti.
146. Apelacioni sud je dalje rešenjem [CA. br. 6119/19], koju podnosioci zahteva osporavaju pred Sudom, podržao u celosti gore navedeno rešenje, odbijajući žalbe podnosilaca zahteva kao neosnovane.
147. U svetlu prethodno izloženih opštih načela ESLJP-a i obrazloženja redovnih sudova, Sud prvo primećuje da su redovni sudovi u predmetu podnosilaca zahteva doneli svoje odluke u skladu sa standardima propisanim za pravično suđenje.
148. Sud, takođe, primećuje da je postupak pred redovnim sudovima koji je vođen u predmetu podnosilaca zahteva bio pravilan u celini. Stoga, na osnovu gore navedenog obrazloženja, Sud primećuje da podnosioci zahteva nisu uspeali da dokažu da redovni sudovi u njihovom predmetu povredili načelo jednakosti oružja i kontradiktornosti u skladu sa načelima utvrđenim praksom ESLJP-a, koja su sadržana i u relevantnim zakonskim odredbama.

Navod o povredi člana 46. [Zaštita imovine] Ustava

149. Sud podseća da podnosioci zahteva navode da je, *"[...] u izvršnom postupku, gospodi Hashimu, Rizahu, Bekimu i Bashkimu Deshishku, arbitrarno ugrožena imovina, prvo od strane privatnog izvršitelja, a potom i od strane redovnih sudova naše zemlje, koji su, iako su bili svesni da podnosioci nisu bili evidentirani u izvršnoj ispravi, dozvolili izvršenje i na delovima njihove privatne imovine, određivši ih kao dužnike"* i da im je na ovaj način povređeno pravo na imovinu zagarantovano članom 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1 uz EKLJP.
150. U ovom kontekstu, Sud primećuje da podnosioci zahteva svoj navod o povredi člana 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1 uz EKLJP, povezuju konkretno sa svojim navodom o povredi njihovog prava na pravično i nepristrasno suđenje, kao rezultat njihove tvrdnje o povredi načela jednakosti oružja i kontradiktornosti. U tom smislu, Sud podseća da je u pogledu navoda podnosilaca zahteva o povredi člana 31. Ustava u vezi sa članom 6. EKLJP, koji se posebno odnose na navode o pogrešnom tumačenju zakona i povredi načela jednakosti oružja i kontradiktornosti, utvrdio da su poslednje navedeni očigledno neosnovani na ustavnim osnovama.
151. Dakle, i na osnovu gore navedenog, Sud zaključuje da podnosiocima zahteva nije osporena imovina na proizvoljan način, već da je postupak izvršenja i na njihovim privatnim delovima

imovine, bio realizovan na osnovu izvršnog postupka koji je sproveden u vezi sa konkretnim slučajem.

152. Sud smatra da je i navod podnosioca zahteva o povredi njihovog prava na imovinu, zagaranovanog članom 46. Ustava u vezi sa članom 1. Protokola br. 1 uz EKLJP, očigledno neosnovan na ustavnim osnovama i samim tim neprihvatljiv, kako je utvrđeno stavom (2) pravila 39. Poslovnika.

Zahtev za uvođenje privremene mere

153. Sud podseća da su podnosioci zahteva takođe tražili od Suda i sledeće: *"Arbitrarно ugrožavanje imovine podnosioca zahteva (Hashima, Rizaha, Bekima i Bashkima Deshishku), stvara opasan presedan i ozbiljno narušava pravnu sigurnost subjekata prava jer je u sudskom postupku pred redovnim sudovima utvrđena odgovornost za druge u suprotnosti sa svakom zakonskom odredbom na snazi. To stoga što je izvršni postupak pokrenut i okončan i protiv podnosioca zahteva (Hashima, Rizaha, Bekima i Bashkima Deshishku) pomoću izvršne isprave koja je doneta u parničnom postupku, postupku koji služi kao činjenični postupak (kako je objašnjeno u zahtevu, bez učešća podnosioca kao stranaka), koja je poslužila kao osnov za oduzimanje imovine (Hashima, Rizaha, Bekima i Bashkima Deshishku) u izvršnom postupku ili kako je poznat u postupku izvršenja. Shodno tome, rezultat koji je postignut u činjeničnom postupku nije ni izbliza imao onaj cilj koji je ostvaren u postupku izvršenja".* Pored zahteva za privremenu meru, podnosioci zahteva su dostavili još jedan dopis Sudu, na osnovu kojeg su tražili da Sud odluči o njihovom zahtevu u što je moguće kraćem roku.
154. Međutim, Sud je upravo zaključio da se zahtev podnosioca zahteva mora proglasiti neprihvatljivim na ustavnim osnovama.
155. Shodno tome, u skladu sa članom 27.1 Zakona i pravilom 57 (4) (a) Poslovnika, zahtev za uvođenje privremene mere se mora odbiti iz razloga što isti ne može biti predmet razmatranja zbog toga što je zahtev proglašen neprihvatljivim.

Zahtev za održavanje rasprave

156. Sud podseća da su podnosioci zahteva tražili od Suda i da zakaže raspravu, *"zbog komplikovane procesne prirode predmeta i u cilju potpunog razumevanja suštine predmeta, odredi održavanje rasprave"*.
157. Sud ponavlja da na osnovu stava (2) pravila 42. [Pravo na raspravu i odustajanje] Poslovnika, Sud nalaže održavanje rasprave samo *"ukoliko veruje da je ista neophodna radi razjašnjavanja dokaza ili zakona"*.
158. Sud ponavlja utvrđenje da je zahtev podnosioca zahteva proglašen neprihvatljivim kao očigledno neosnovan na ustavnim osnovama. S tim u vezi, a s obzirom da ne postoji nijedno pitanje dokaza ili zakona koje treba razjasniti, Sud odbija zahtev za zakazivanje rasprave kao neosnovan.

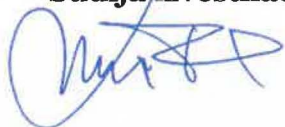
IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članovima 20, 27, 48. Zakona i pravilima 39 (2) i 57. Poslovnika, 26. maja 2022. godine, jednoglasno:

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA ODBIJE zahtev za uvođenje privremene mere;
- III. DA ODBIJE zahtev za održavanje rasprave;
- IV. DA DOSTAVI ovo rešenje stranama;
- V. DA OBJAVI ovo rešenje u Službenom listu, u skladu sa članom 20.4 Zakona;
- VI. Ovo rešenje stupa na snagu odmah.

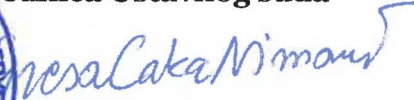
Sudija izvestilac

Nexhmi Rexhepi

Predsednica Ustavnog suda

Gresa Caka-Nimani